

Sygn. akt IX W 3924/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie Wydział IX Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Aneta Żołnowska

Protokolant: Katarzyna Szklarczyk

w obecności oskarżyciela publ. D. K.

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2018 r., 19 lutego 2018r. sprawy

J. B.

s. Z. i C. z domu B.

ur. (...) w N.

obwinionego o to, że:

w dniu 14.12.2017r. około godz. 10:54 w miejscowości T. przy sklepie spożywczym kierując pojazdem V. (...) o nr rej. (...) stworzył zagrożenie w ruchu drogowym w wyniku czego doprowadził do zderzenia lusterkami z pojazdem F. (...) o nr rej. (...)

- tj. za wykroczenie z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 22 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym

ORZEKA:

I. obwinionego **J. B.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 86 § 1 kw skazuje go na **karę 300 (trzysta) złotych grzywny;**

II. na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt. 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych **obciąża obwinionego zryczałtowanymi wydatkami postępowania w kwocie 100 (sto) złotych i opłatą w kwocie 30 (trzydzieści) złotych.**

(...)

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny w sprawie:

W dniu 14 grudnia 2016r. około godz. 10.54 A. Z. (1) kierował samochodem m – ki F. (...) o nr rej. (...). Jechał przez miejscowość T., od strony S. w kierunku O.. Na wysokości sklepu, jadący w przeciwnym kierunku J. B., kierujący pojazdem m - ki V. (...) o nr rej. (...), zjechał na lewy pas ruchu w trakcie omijania pojazdu częściowo znajdującego się na jego pasie ruchu. A. Z. (1), pomimo zjechania do prawej krawędzi, nie udało uniknąć się zdarzenia. Wymijające pojazdy zderzyły się, w wyniku czego uległo połamaniu lusterko lewe zewnętrzne w pojeździe F..

J. B. nie zatrzymał się, pojechał w kierunku S.. A. Z. (1) zawrócił i udał się za pojazdem m – ki V. (...). W trakcie jazdy wykonał zdjęcia tyłu samochodu z numerem rejestracyjnym. Udało mu się zatrzymać J. B., ale ten nie chciał z nim rozmawiać, poinformował go, że dzwoni na Policję, co też uczynił. W związku z powyższym A. Z. (1) w dniu następnym złożył w K. w O. zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia na piśmie.

(dowody zeznania świadka A. Z. – protokół rozprawy z dnia 19.02.2018r. k. 3, zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia k, 1, karta zdarzenia drogowego k. 2)

Obwiniony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, iż w tym czasie nie było go w T.. Przyznał, iż tylko on jeździ tym pojazdem. Wykluczył jakoby na pojeździe były jakiegokolwiek uszkodzenia, oprócz uszkodzeń eksploatacyjnych. Oświadczył, iż nie zna pokrzywdzonego. Potwierdził, iż na zdjęciach wykonanych przez pokrzywdzonego w dniu 14.02.2016r. jest jego pojazd. (wyjaśnienia – rozprawa z 29.02.2018r k. 29, 19.02.2018r. k. 31)

Sąd nie dał wiary wyjaśnieniom obwinionego albowiem są one sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie, w szczególności z jasnymi i spójnymi zeznaniami pokrzywdzonego. W ocenie Sądu wyjaśnienia obwinionego są przyjętą przez niego linią obrony i zmierzają do uniknięcia odpowiedzialności za zarzucane wykroczenie. Podkreślić należy, iż obwiniony potwierdził, iż na zdjęciach okazanych przez pokrzywdzonego jest jego samochód, ale nie zmienił swych wyjaśnień, w których kategorycznie twierdził, iż w dniu 14.12.2016r. nie przejeżdżał przez T..

Świadek A. Z. (1) zeznał zgodnie z ustalonym stanem faktycznym. Stwierdził, iż nie zauważył uszkodzeń w samochodzie V. (...), w jego pojeździe było wyłamane z zaczepów lusterko. Zeznał, iż kierowcą samochodu był mężczyzna o posturze obwinionego, prawdopodobnie był to on, lecz ze względu na upływ czasu nie jest w stanie rozpoznać obwinionego ze stuprocentową pewnością.

Sąd dał wiarę zeznaniom wyżej wymienionego świadka bowiem są one jasne i spójne. Świadek dokładnie opisał samo zdarzenie oraz pościg za obwinionym i rozmowę z nim. Nie miał wątpliwości co do identyfikacji pojazdu, bowiem wykonał w trakcie jazdy za nim zdjęcia z widocznym numerem rejestracyjnym. Stwierdził, również z niemal stuprocentową pewnością, iż rozpoznaje w obwinionym kierowcę samochodu V. w dniu 14.12.2016r. Zezna, iż nie widział jakie uszkodzenia powstały w pojeździe V., ale obwiniony twierdził, że on nie ma żadnych uszkodzeń. Podkreślić należy, iż pokrzywdzony zrobił wszystko, aby zatrzymać sprawcę zdarzenia, próbował załatwić sprawę bez udziału Policji, co nie znalazło zrozumienia z drugiej strony. Ostatecznie poinformował Policję, odstąpił od pościgu, tak jak polecił mu funkcjonariusz i złożył zawiadomienie o popełnieniu wykroczenia na piśmie. Pokrzywdzony jest osobą całkowicie obcą dla obwinionego, stąd nie ma żadnych podstaw by go bezpodstawnie oskarżać.

Świadek E. B. zeznała, iż tylko mąż korzysta z samochodu V. (...). O zdarzeniu dowiedziała się dopiero w dniu przesłuchania przez Policję. Wykluczyła, że mąż był w T., bowiem nigdy tam nie jeżdżą. Świadek pamiętała, iż 15 grudnia 2016r. wylatywali do córki, a samochód postawiony został na parkingu strzeżonym, wcześniej samochód był oglądany przez pracownika parkingu, który nie stwierdził uszkodzeń. (zeznania z 29.01.2018r. k. 29)

Świadek K. T. zeznał, iż nie był świadkiem zdarzenia, dowiedział się od nim od pokrzywdzonego. Potwierdził, iż A. Z. (1) rozmawiał z obwinionym po zdarzeniu, a następnie wykonał zdjęcia jego samochodu. (zeznania z 29.01.2018r. k. 29)

Świadek D. W. zeznał, iż dokonywał oględzin pojazdu m – ki V. (...) w dniu 14 grudnia 2016r. w godzinach dziennych, nie był w stanie dokładniej określić czasu. W tym czasie pojazd nie posiadał widocznych uszkodzeń. (zeznania z 19.02.2018r. k. 31)

Sąd dał wiarę zeznaniom powyższych świadków, choć zeznania ich nie mogły mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie. Żadne z nich nie był bezpośrednim świadkiem zdarzenia. E. B. nie była w stanie powiedzieć, gdzie w czasie zdarzenia był jej mąż, K. T. o zdarzeniu dowiedział się od pokrzywdzonego, zaś D. W. dokonywał oględzin pojazdu w

dniu 14.12.2016r., ale nie sposób stwierdzić czy było to przed czy po zdarzeniu i czy pojazd w wyniku zderzenia miał uszkodzenia, które zostałyby przez niego zakwalifikowane jako inne niż eksploatacyjne.

Zgodnie z przepisem art. 22 ust 4 Prawa o ruchu drogowym kierujący zmieniający pas ruchu ma obowiązek ustąpić pierwszeństwa kierującemu, który porusza się pasem na który zamierza wjechać. W tym przypadku obwiniony omijając pojazd zajmujący częściowo jego pas ruchu, wjechał na pas dla przeciwnego kierunku ruchu, którym poruszał się pokrzywdzony, a któremu był zobowiązany ustąpić pierwszeństwa. Dodatkowo znajdują w niniejszej sprawie przepisy dotyczące wymijania - art. 23 ust 1 pkt 1 Prawa o ruchu drogowym, który zobowiązuje kierującego wykonującego ten manewr do zachowania bezpiecznej odległości od wymijanego pojazdu, a w razie potrzeby zjechania do prawej krawędzi, zmniejszenia prędkości lub zatrzymania się. Obwiniony nie zastosował się do żadnego z tym wymagań.

Dla dokonania wykroczenia z art. 86 § 1 kw ustawodawca wymaga wystąpienia skutku w postaci zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Podkreślić zarazem trzeba, że skutkiem takim nie musi być konkretne zdarzenie. Wystarczy bowiem, że z pewnych okoliczności, związanych z zachowaniem sprawcy, wynikać będzie zagrożenie bezpieczeństwa ruchu drogowego. Niebezpieczeństwo winno mieć jedynie charakter realny i konkretny, czyli wiązać się z możliwością powstania dalszych negatywnych skutków wynikających z zaistniałego zdarzenia. W niniejszym przypadku, nie dość że doszło do uszkodzenia mienia, to także istniało realne zagrożenie dla kierującej pojazdem F. (...).

Wobec powyższych ustaleń, w ocenie Sadu, wina obwinionego jest ewidentna i została mu udowodniona. J. B. w dniu 14.12.2016r. ok. godz. 10.54 w miejscowości T. przy sklepie spożywczym kierując pojazdem V. (...) o nr rej. (...) nie zachował ostrożności podczas manewru wymijania z kierującym samochodem F. (...) o nr rej. (...), zjechał na zajmowany przez niego pas ruchu, doprowadzając do zderzenia pojazdów, uszkodzenia pojazdu F. oraz zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Czyn ten wyczerpuje znamiona wykroczenia z art. 86§1kw i z mocy tego przepisu obwiniony został skazany i wymierzono mu karę jak sentencji wyroku.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd miał na względzie dotychczasową karalną obwinionego za wykroczenia drogowe (k. 25) oraz fakt, iż odjechał z miejsca zdarzenia bez porozumienia pokrzywdzonym, nie pozostawiając mu swoich danych.

W tym stanie rzeczy, w ocenie Sadu, kara wymierzona obwinionemu jest adekwatna do stopnia jego zawinienia i społecznej szkodliwości czynu. Tak ukształtowana wpłynie na obwinionego wychowawczo i zapobiegawczo i spełni swe zadania w zakresie prewencji ogólnej.,

Wobec skazania obwiniony został obciążony kosztami postępowania i opłatą.